

mark har der ikke paa nogen Maade været Tale. Vi har indenfor den danske Delegation bestræbt os for at bevare Sammenhængen i Danmarks Holdning fra Aar til Aar under skiftende Regeringer. Jeg tror, det er lykkedes, og jeg tror, at det er lykkedes noget lettere, fordi man har valgt den Fremgangsmaade med Hensyn til Delegationens Sammensætning, som Danmark fra første Færd har anvendt, og som adskillige fremmede Stater efterhaanden gaar over til at anvende. Men ikke blot har vi bestræbt os derfor indenfor Delegationen. Jeg tror, man i det hele taget maa sige, at overfor Folkeforbundet har Danmark lige fra Crillon-Forhandlingerne i 1919 til dette Øjeblik fulgt den samme Linie. Der kan have været nogen Forskel i Betonningen af Synspunkter hos de forskellige Regeringer, men Hovedlinien har været den samme.

Og det Arbejde, den danske Repræsentation ved de forskellige Lejligheder har sat ind, har hverken været af en saadan Art, at det isolerede Danmark, heller ikke af en saadan Art, at Danmark ikke øvede i alt Fald en Indflydelse, som svarede til Landets almindelige Stilling. Jeg tror, man kan sige, at vi fra dansk Side i Forbundets almindelige organisatoriske Arbejde, i Forbundets Tilrettelæggelse af det internationale Samarbejde har været med lige saa meget og lige saa godt som de andre tilsvarende Nationer; og i de store Tvivlsspørgsmaal, de store politiske Spørgsmaal, har Danmark hele Tiden været i nært Samarbejde med de andre nordiske Lande, med Holland og i det store og hele ogsaa Svejts.

Dette betyder ikke, at disse Lande har søgt at danne en særlig Gruppe. De delegerede har hele Tiden sagt til hinanden: Vi skal undgaa at være en Gruppe, vi skal ikke stille os op her som Skandinaver og Hollændere eller de tidligere neutrale i Modsætning til de andre. Men jeg maa for øvrigt sige, at det hjælper ikke rigtigt overfor de andre. De andre Stater opfatter de tre nordiske Lande som et Fællesbegreb, hvad vi saa end gør i Henseende til at fjerne Indtrykket af et særligt Sammenspil mellem disse Stater. Og de lægger næsten altid ogsaa Holland til. Og dertil kommer, at hver Gang der virkelig er noget, det kommer an paa, kommer disse forskellige delegerede til at virke ud fra et ensartet Synspunkt, saa helt unaturlig er denne Opfattelse fra anden Side maaske ikke. Men selv om et saadant Samarbejde, uden paa nogen Maade at være kunstigt fremkaldt, af sig selv har fundet Sted,

har disse Stater ogsaa staaet i det nøjeste Forhandlingsforhold til de øvrige Stater og til de forskellige Grupper. De øvrige Stater vil man ogsaa kunne kendetegne med det ene og det andet Ord, og jeg tror ikke, at Samarbejdet har været forskelligt overfor Frankrig og overfor England. Jeg tror, det har været godt til alle Sider, ogsaa med den Gruppe, vi kunde betegne som de sydamerikanske Stater, og med den Gruppe, man kunde betegne som Randstaterne, og med den Gruppe, som under væsentligt Førerskab af Benès har dannet sig indenfor det tidligere Habsburgske Monarki.

Jeg tror altsaa ikke, der er fjerneste Grund for den Forestilling om Isolering af Danmark, og med Hensyn til selve de opnaaede Resultater ser jeg heller ikke andet end, at vi ud fra vore Synspunkter kan være tilfredse.

Da vi begyndte disse Forhandlinger, sagde vi: Et afgørende Punkt er, at Voldgiftstanken trænger stærkere igennem. Vi indrømmer, at helt naar vi den vel ikke endnu som det altbestemmende System, Rets- og Voldgiftsafgørelsen; men lad os komme saa langt som paa nogen Maade muligt, og lad os gøre os klart, at Maalet er at naa frem til den fuldstændige Gennemførelse deraf. Vi mødte til at begynde med Modstand fra Frankrig og England og mange andre. Endnu da Reglerne for den nye Domstol skulde skabes, var ingen af Stormagterne villige til at antage dette Synspunkt. I Aar har Frankrig forkyndt det, og alle Magter antaget det, og vi har med Glæde kunnet se dette.

Med Hensyn til de enkelte Staters Forpligtelser har vi fra første Færd hævdet de enkelte Staters Selvbestemmelsesret overfor Spørgsmaalet om Deltagelse i militære Foranstaltninger. Denne Ret er under alle Forhandlinger blevet opretholdt. Endelig har vi for vort Vedkommende hævdet, at saa vanskeligt det under de nuværende Verdensforhold kunde være, maatte Forbundet, snarest ske kunde, tage op til Løsning denne Nedrustnings- eller Afrustningsopgave. Den laa stille længe, og ofte mødtes man med Tvivl om, at det var muligt at gaa i Gang med Arbejdet i Aar. Jeg tror, at vi ogsaa paa dette Punkt kan se med Tilfredshed paa det opnaaede Resultat.

Danmark har under sin Deltagelse i Folkeforbundet ikke søgt at isolere sig, er ikke blevet isoleret, og det har øvet en Indflydelse, som i hvert Fald ikke er